

From: [Selvhjelp for innvandrere og flyktninger \(SEIF\)](#)

To: [Elisabeth Grøtteland](#)

Sent: Thursday, December 12, 2013 5:37 PM

Subject: arbeidet mot tvangsekteskap - krise for de unge i krise

Hei Elisabeth Grøtteland,

Som avtalt sender jeg deg info i stikkordsform angående krisen som har oppstått i apparatet som skal hjelpe de unge på flukt fra vold og tvang. Følgende instanser er avgjørende for de unge på flukt:

- Imdis kompetanseteam
- politi
- krisesenter
- kommunal oppfølging mens de bor i leilighetene
- NAV etter utflytting

Dette er hva som møter de unge i dag:

- Imdis kompetanseteam svarer med at alt er opptatt. Leilighetene står egentlig tomme, men det er en kø som venter på sikkerhetsvurdering hos politiet, og selv om man ikke vet resultatet av denne, danner denne ungdommen kø for å få leilighet.

Ungdommen opplever dette som en kalddusj i den krisesituasjonen de befinner seg i.

- Politiet oppleves som utilgjengelige. De unge får beskjed om å vente i ukesvis på å få treffe rette person. Når de endelig får møte voldskordinator, blir de møtt med tilfeldige holdninger. Noen ungdommer har fått beskjed om at de virker for usikre, at de helst må dra hjem og tenke over saken. Andre får beskjed om at de ikke trenger beskyttelse. Andre igjen, dersom de blir fortvilt og begynner å argumentere med politiet om sin sikkerhetssituasjon, blir de kastet på dør.

Ofte er de unge svært skeptiske til å ta kontakt med politiet. Når de endelig har overvunnet denne skepsisen og må vente i ukesvis før de får avtalt møte, mister de motet. Hvis de attpåtil ikke blir møtt med forståelse, er det mange som gir opp.

- Krisesentra er blitt flinke til å avvise gutter/jenter og ikke minst par. Enten er det fullt, eller så må krisesenteret holde av de siste par plassene til eventuelle verdige trengende fra egen kommune. Eller så tar de ikke imot personer fra andre kommuner. De unge blir også henvist videre til sosial vaktjeneste. Der har de fått klar beskjed om at der hjelper de bare uteliggere og narkomane.

I en krise-krisesituasjon makter ikke en ungdom å ringe halve landet rundt før de finner et krisesenter som vil ta imot han/hun. Dersom den unge ikke har venner som kan ta imot dem (og de færreste tør involvere venner) - hva er da alternativet?

- Hvis og når den unge endelig har fått tildelt leilighet i en kommune, skal de følges opp av et kommunalt team som er sammensatt til dette formålet. Kvaliteten på denne oppfølgingen varierer fra bykommune til bykommune.

Tett og god oppfølging den første tiden etter brudd med familien er avgjørende for de unge. Uten denne, gir de unge opp og drar hjem igjen.

- Etter utflytting fra leilighetene (botid 6 måneder) blir de unge henvist til det lokale NAV hvor de bosetter seg. Annen oppfølging får de ikke.

Dette er risikosport! Uten tett og god oppfølging i måneder og år etter brudd med familien, er det stor fare for at de unge ikke klarer seg videre. De tyngste sakene SEIF jobber med, er unge som ikke har fått oppfølging, og som etter et år eller to finner fram til SEIF.

SEIF har fått en svært vanskelig arbeidssituasjon. Når de unge i krise henvender seg, møter vi akkurat de samme barrierene som den unge. Derfor bruker vi uforholdsmessige ressurser på å finne nødløsninger, ofte med hjelp fra Ola og Kari Nordmann. Men det var vel aldri meningen, da det offentlige tok over ansvaret og leilighetene, at det skulle ende med at de unge ble avhengig av veldedighet? Vi har selvsagt tellesritt nok til å ta telefonrunden til krisesentra rundt om i landet, men det krever tid.

Det er også all grunn til å være bekymret for de unges sikkerhetssituasjon, når de blir kasteball mellom etater eller i verste fall ikke får noe hjelp.

Dette er noen av problemene vi bør ta opp på møtet i januar. Og ikke minst, forsøke å finne løsninger på, mens det ennå er tid. Før de unge gir opp og slutter å henvende seg for hjelp.

Med vennlig hilsen og ønsker om en god jul

Gerd Fleischer
SEIF